

Pomáhat a chránit

PCR18ETRPO40022504

KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE LIBERECKÉHO KRAJE

Ředitel

Č. j. KRPL-17535-2/ČJ-2021-1800PI-IB-JK

Liberec 1. března 2021

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí části žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb.

Policie České republiky - Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, které je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále také „povinný subjekt“),

rozhodlo

ve věci žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) ze dne 14.2.2021 žadatele

(dále jen „žadatel“), jejíž předmětem bylo 5 bodů (otázek) týkající se činnosti příslušníků Krajského ředitelství policie Libereckého kraje dne 8.10.2020 v souvislosti s úkony soudního exekutora na adrese žadatele, kdy v bodu 1.1. žádá, cituji „1.1- Kde se nalézá , záznam-telefonického rozhovoru učiněného dne 8.10.2020. se soudním exekutorem učiněný na PČR KRPLK, že bude dne 8.10. činit úkony a

i kopie tohoto záznamu.“,

takto:

podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na základě důvodu uvedeného v § 8a odst. 1 tohoto zákona ve spojení se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů a s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), se žádost v části bodu 1.1., ve které žadatel požádal o poskytnutí kopie záznamu telefonického oznámení ze strany vykonavatele soudního exekutora na linku 158 dne 8.10.2020 o výkonu exekuce na adrese žadatele,

o d m í t á.

nám. Dr. E. Beneše 584/24
460 32 Liberec

Tel.: +420 974 461 209
Fax: +420 974 461 028
Email: krpl.reditel.sekretariat@pcr.cz
ID DS: vsmhpv9

Odůvodnění:

Dne 14.2.2021 byla povinnému subjektu doručena žádost, jejíž předmětem bylo 5 bodů (otázek) týkající se činnosti příslušníků Krajského ředitelství policie Libereckého kraje dne 8.10.2020 v souvislosti s úkony soudního exekutora na adrese žadatele, konkrétně, cituji:

„1.1- Kde se nalézá , záznam- telefonického rozhovoru učiněného dne 8.10.2020, s e soudním exekutorem učiněný na PČR KŘP LK , že bude dne 8.10. činit úkony u domu poskytnutí kopie tohoto záznamu.

1.2- Zda, příslušníkům, Policie ČR, služebního čísla 320268 a č. 311596 byla , ze strany , soudního exekutora, osoby- soudního exekutora, předložena veřejná listina - a to originál a zda z této listiny , mají kopii této listiny , pro potřebu Policie ČR , mající náležitosti, předepsané zákonem , opatřená doložkou právní moci a vykonatelnosti.

1.3- Pod jakým číslem, jednacím s uvedením tohoto č.j. je veden záznam příslušníků Policie ČR , Obvodního oddělení Semily , služebního čísla a č. se záznamem, lustrace osob, přítomných , dne 8.10.2020, které napomáhaly k ničení majetku , zákonného oprávnění.

1.4- Zda byli Příslušníci Policie ČR, služebního čísla č. Obvodního oddělení Semily, nabádání, některou úřední osobou, aby proti nezákonné činnosti, soudního exekutora nezasahovali, telefonicky, e. mailem a to i vedoucích pracovníků PČR Semily.

1.5- Zda byli Příslušníci Policie ČR, služebního čísla č. Obvodního oddělení Semily, nabádání, některou úřední osobou, aby proti nezákonné činnosti, soudního exekutora nezasahovali, telefonicky, e. mailem a to i úředních osob soudních – Okresní soud Semily – soudní exekutor

Následně povinný subjekt zaslal žadateli prostřednictvím e-mailu sdělení č.j. KRPL-17535-1/ČJ-2021-1800PI-IB-JK ze dne 1.3.2021, ve kterém odpověděl na otázky k bodům 1.1. až 1.5.

V případě poskytnutí informací k části bodu 1.1 žádosti, povinný subjekt zjistil, že žadatel žádá o poskytnutí kopie záznamu telefonického oznámení ze strany vykonavatele soudního exekutora na linku 158 dne 8.10.2020 v 9.48 hodin o výkonu exekuce na adrese žadatele na základě exekučního příkazu vedeného pod č. j. 015 EX 705/18-52. Při posuzování a rozhodování o poskytnutí tohoto telefonického záznamu povinný subjekt vycházel z následujících skutečností, přičemž k závěru o odmítnutí poskytnutí požadovaného dospěl z důvodů níže rozvedených.

Podle ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“, což v tomto případě znamená především v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „**zákon č. 110/2019 Sb.**“) a s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „**Nařízení EU 2016/679**“).

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení EU 2016/679 se osobním údajem rozumí *veškerá informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokální údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Zpracováním osobních údajů se podle čl. 4 odst. 2 Nařízení EU 2016/679 rozumí jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je*

prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledávání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení. **Poskytnutím osobních údajů na základě žádosti podle č. 106/1999 Sb. by bylo nepochybně zpřístupněním a šířením těchto údajů, tedy jejich zpracováním.** Dle čl. 5 písm. f) téhož nařízení musí být osobní údaje zpracovávány způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením. Zpracování osobních údajů dle tohoto nařízení upravuje zákon č. 110/2019 Sb.

Ve vztahu k osobním údajům, jichž se žadatel domáhá, jejichž ochrana je upravená v HLAVĚ III zákona č. 110/2019 Sb., je Policie České republiky spravujícím orgánem ve smyslu § 24 odst. 3 tohoto zákona, kterým se rozumí orgán veřejné moci příslušný při zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro plnění jeho úkolu a výkon jeho veřejné moci stanovených jinými zákony (např. zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o PCR“), nebo zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád) za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, který není zpravodajskou službou nebo obecní policií.

Povinný subjekt v této souvislosti konstatuje, že pro zpracování údajů, jichž se žadatel domáhá, musí být v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. stanoven konkrétní účel v souvislosti s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 téhož zákona, tedy musí jít o zpracování, které je nezbytné pro předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. V ust. § 25 odst. 2 téhož zákona stojí, že „pro účel nesouvisející s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 lze osobní údaje zpracovávat, pouze pokud je k tomu spravující orgán oprávněn a tento účel není neslučitelný se stanoveným konkrétním účelem jejich zpracování“.

Povinný subjekt posoudil předmětnou žádost o informace rovněž s ohledem na podmínky zákonnosti zpracování osobních údajů chráněných podle HLAVY III zákona zpracování osobních údajů a shledal, že ve smyslu ust. § 25 tohoto zákona by takové zpracování zákonné nebylo. Dospěl proto k závěru, že není oprávněn zpracovávat osobní údaje tak, jak to vyplývá ze žádosti o informace, tedy z požadavku na sdělení, poskytnutí kopie záznamu „telefonického rozhovoru učiněného dne 8.10.2020, se soudním exekutorem učiněný na PCR KŘP LK“.

Podle ust. § 32 odst. 2 písm. a) až e) zákona č. 110/2019 Sb. se ukládá spravujícímu orgánu s přihlédnutím k povaze, rozsahu, okolnostem, účelům a rizikům zpracování osobních údajů, vývoji techniky a nákladům přijímat technická a organizační opatření s cílem

- a) co nejúčinněji chránit osobní údaje,
- b) omezovat nepřiměřené zpracování osobních údajů,
- c) omezovat zpracování osobních údajů, které není nezbytné kvůli svému rozsahu, množství údajů, době jejich uložení nebo jejich dostupnosti,
- d) poskytovat nezbytné záruky práv subjektu údajů a
- e) předcházet automatickému zveřejňování osobních údajů.

Z uvedeného vyplývá, že v souvislosti s každou žádostí o předání osobních údajů je Policie České republiky povinna posuzovat, zda existuje právní titul pro jejich předání. V daném případě se žadatel domáhá poskytnutí osobních údajů na základě zákona č. 106/1999 Sb., to znamená, že uvádí tento zákon jako právní titul pro jejich poskytnutí. Sám zákon č. 106/1999 Sb. však příkazuje, aby v případě žádosti o poskytnutí osobních údajů povinný subjekt postupoval specificky, v tomto případě tedy dle zákona č. 110/2019 Sb. ve spojení s Nařízením EU 2016/679. Při posuzování předmětné části žádosti o informace povinný subjekt shledal, že je spravujícím orgánem podle zákona č. 110/2019 Sb., a jako takový **není k požadovanému zpracování daných osobních údajů, resp. projevů osobní povahy oprávněn.**

Povinný subjekt rovněž nepřehlédí, že dle § 43 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu může správce osobní údaje zpracovávat, jestliže:

- a) provádí zpracování nezbytné pro dodržení povinnosti správce,
- b) je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
- c) je zpracování nezbytné k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů; v tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas, jinak musí správce toto zpracování ukončit a údaje vymazat,
- d) se jedná o oprávněně zveřejněné osobní údaje,
- e) je zpracování nezbytné pro ochranu práv nebo právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
- f) poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci orgánu veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo funkčním nebo pracovním zařazení, nebo
- g) se jedná o zpracování výlučně pro účely archivnictví.

Pojem „osobní údaj“ tedy označuje informace dotýkající se soukromého a rodinného života jednotlivce v úzkém smyslu, ale také informace o jakémkoli druhu činnosti, kterou se jednotlivec zabývá, například informace o jeho pracovních vztazích nebo ekonomickém či společenském chování. Zahrnuje tudíž informace o jednotlivcích bez ohledu na postavení nebo roli, v jaké daná osoba vystupuje. Obdobný závěr platí v případě i dalšího prvku definice osobních údajů, to je vztah mezi danou informací a subjektem údajů. V tomto vztahu je vždy nutno přihlídnout nejen k obsahu daného údaje, ale dle okolností i k jeho účelu, kdy účelem použití údaje je hodnocení jednotlivce nebo zacházení s ním určitým způsobem či jiné ovlivnění jeho postavení, chování, apod., nebo i výsledku, když použití údaje bude mít dopad na práva a zájmy subjektu údajů. Dalším znakem pojmu osobních údajů je určenost nebo určitelnost subjektu údajů – subjekt je na základě daných údajů identifikován nebo identifikovatelný.

Základní zákonnou zásadou zpracovávání osobních údajů (včetně jejich zpřístupňování veřejnosti) bez souhlasu subjektu údajů je tedy okolnost, zda lze daný údaj podřadit pod některou ze zákonných výjimek dle výše citovaného ustanovení; pokud tomu tak není, je třeba upřednostnit ochranu osobních údajů před právem na informace. Tento závěr vyplývá i z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10.

Záznam oznamující událost ze dne 8.10.2020 obsahuje osobní údaje fyzické osoby (v rozsahu jméno, příjmení a adresa trvalého pobytu), a záznam hlasu, tedy osobní projev volajícího, který dne 8.10.2020 v čase 09.48 hodin oznámil telefonicky událost na tísňové lince 158. Údaj o jméně a příjmení je nepochybně osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 Nařízení EU 2016/679, avšak bez spojitosti s dalšími údaji vztahujícími se ke konkrétní osobě (datum narození, bydliště, projev apod.), není sám o sobě schopen tuto osobu identifikovat. To však není případ žadatelem podané žádosti. Ta zcela jednoznačně, dle svého obsahu, směřuje k poskytnutí informací o osobě, která oznámila událost dne 8.10.2020 na tísňovou linku 158 a to ve věci, jež je žadateli známa. Poskytnutím byť jen pouhého jména a příjmení, ve spojitosti s konkrétním telefonickým oznámením, by tak osobu zcela jednoznačně identifikovalo. Poskytnutím tohoto osobního údaje a hlasu jako projevu osobní povahy by proto došlo k zásahu do ochrany osobních údajů dotčené osoby.

Vzhledem k tomu, že sdělení těchto osobních údajů, resp. projevů osobní povahy, není možné z důvodu, že povinný subjekt není k jejich zpracování oprávněn, jakož jejich sdělení není možné ani na základě některého z důvodů uvedených v § 43 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., je vůči těmto údajům splněn důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Jak bylo uvedeno výše, důvod pro odmítnutí poskytnutí požadované informace (telefonického záznamu na lince 158) vychází z aplikace ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., který slouží k ochraně osobnostních práv člověka, tedy nejen k ochraně osobních údajů, ale i soukromí a projevů osobní povahy. Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“); lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon č. 106/1999 Sb., jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto zákonných výluk představuje i ochrana soukromí osoby, již se poskytovaná informace týká. Článek 10 Listiny zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě.

Povinný subjekt v této souvislosti pro úplnost uvádí, že neshledal žádný zákonný důvod k prolomení ochrany soukromí dotčené osoby a dospěl k závěru, že poskytnutí údajů požadovaných v předmětné žádosti, by bylo i v rozporu s Listinou, která je součástí ústavního pořádku České republiky a která ve svém čl. 10 stanoví: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“. Dále poskytnutí těchto údajů by mohlo způsobit zásah do soukromí osoby, jež je touto žádostí dotčená, když ve smyslu ust. § 81 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“) „je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv“ a ochrany požívají zejména „jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy“. Podle ust. § 86 téhož zákona „nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod“.

Povinný subjekt se tak i přes výše uvedený závěr vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 při vydávání tohoto rozhodnutí důkladně zabýval kolizí mezi dvěma ústavními instituty, tedy Listinou garantovaným právem žadatele na poskytnutí informace dle čl. 17 a ochranou osobnosti v intencích čl. 10 Listiny. Jako relevantní okruh důvodů pro odmítnutí informace je právě ochrana osobních údajů a projevů osobní povahy dle ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt má za nepochybné, že obsah požadované informace (záznam telefonního hovoru) se bude z podstaty týkat osobnosti, resp. hlasu jako projevu osobní povahy, jakož i osobních údajů toho, kdo je na zvukovém záznamu zachycen. Povinný subjekt zároveň vycházel z úpravy ochrany osobnosti práv obsažené v ustanoveních § 81 a násl. NOZ, a je toho názoru, že hlasový projev volajícího zachycený na záznamu, je projevem osobní povahy ve smyslu norem občanského práva, z nichž výklad tohoto pojmu vychází. Ustanovení § 86 NOZ stanoví, že pořizovat zvukový nebo obrazový záznam, nebo takové záznamy lze šířit pouze se souhlasem dotčené osoby. Podle § 88 NOZ není tohoto svolení třeba, pokud se podobizna, písemnost osobní povahy nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použijí na základě zákona k úřednímu účelu nebo v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu. Toto oprávnění bývá označováno rovněž jako tzv. úřední licence. Stručně shrnuto, pořizuje-li povinný subjekt záznam hovoru tísňové linky, činí tak v rámci působnosti, kterou mu dává zákon o PČR v ustanovení § 62 odst. 1, kdy mu dává oprávnění pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Mezi takové záznamy nepochybně patří i ty, které se přenášejí prostřednictvím telekomunikačních služeb na operační středisko policie tísňovou linkou 158. Z § 78 zákona o PČR vyplývá, že povinný subjekt smí předat záznam tohoto volání pouze taxativně jmenovaným subjektům a dalším orgánům veřejné správy, je-li to nezbytné pro plnění úkolů v rámci jejich působnosti. V těchto případech povinný subjekt jedná *secundum et intra legem*, tedy pořizuje a poskytuje záznam k úředním účelům na základě a v mezích zákona.

Lze tak uzavřít, že poskytnutí požadovaného záznamu o telekomunikačním hovoru brání dle § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. nejen příslušná ustanovení zákona č. 110/2019 Sb. a Nařízení EU 2016/679, ale rovněž i další právní předpisy, konkrétně NOZ a zákon o PČR.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno.